Η 'απανθρωπιά' των ψηλών φραχτών (Γιώργος Μπέλλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 1 Ιουλίου, 2010

Στη σημερινή εποχή αρκετά σπίτια χτίζονται με ψηλούς φράχτες, κλειστούς και μεγάλες σιδερένιες πόρτες ώστε να είναι ασφαλή. Ασφαλή από τους τυχόν διαρρήκτες και από το ανεπιθύμητο μάτι του γείτονα και περαστικού, που θα κοιτάξει στην αυλή.

Προτιμούμε σήμερα να κρυβόμαστε ώστε οι άλλοι να μην ασχολούνται μαζί μας. Να μην δίνουμε "δικαιώματα" για σχολιασμό. Να κάνουμε ότι θέλουμε στο σπίτι μας χωρίς να δίνομε λογαριασμό στους άλλους. Να περνούμε απαρατήρητοι και ως φυσική συνέπεια και οι άλλοι να περνούν απαρατήρητοι για μας. Το μόνο που μας νοιάζει είναι να μην ενοχλούμαστε εμείς. Τι και αν ο γείτονας απατάει κάθε βράδυ την γυναίκα του. Εμείς ενοχλούμαστε; Όχι! Τι και αν το διπλανό σπίτι έχει συνέχεια τσακωμούς. Το δικό μας σπίτι δεν βλάπτεται. Τι και αν η γιαγιά στο διπλανό σπίτι πίνει μόνη της το καφέ κάθε απόγευμα επειδή ο γέρος της έχει πεθάνει. Αυτό, φυσικά και δεν μου είναι πρόβλημα, εγώ έχω τους φίλους μου και πάω όποτε θέλω για καφέ.

Και πώς να μιλήσω στους γείτονες πιο πολύ; Ούτε αυτοί μου μιλάνε. Αρκούμε σε μια τυπική καλημέρα και ένα "καλά ευχαριστώ". Σε περίπτωση που βαριέμαι ανοίγω τον υπολογιστή, μπαίνω στο διαδίκτυο, λίγο facebook και περνάει η ώρα. Μετά θα βγω το βράδυ με τα παιδιά. Όλα μια χαρά.

Πολύ φοβάμαι όμως ότι αυτή η κατάσταση δεν θυμίζει πλέον Ελλάδα αλλά πιο πολύ μου θυμίζει νεκροταφείο. Οι γιαγιάδες στο χωριό άμα σε βλέπανε με τα μαλλιά βαμμένα πράσινα θα σου λέγανε, χωρίς να σε ξέρουνε "Τι έπαθες παιδάκι μου; Γιατί σε κάναν έτσι; Ζουρλάθηκες;"

Αμέσως θα ασχολούνταν μαζί σου. Μπορεί το σχόλιο που θα έκαναν να είχε ύφος κοροϊδευτικό, μπορεί να είχε ύφος ειρωνικό ή να ήταν απλό ενδιαφέρον. Πάντως, έστω και έτσι, θα ασχολούνταν επί προσωπικού, μαζί σου. Θα σχολίαζαν και την

διαφορετικότητα σου και τη παραξενιά. Ίσως και λίγο τραβηγμένα. Αλλά αυτή η κατάσταση είναι ασυγκρίτως πιο ανθρώπινη από τον πλουραλισμό και την ανεκτικότητα της σημερινής εποχής.

Εδώ βλέπουμε ανθρώπους με τα μαλλιά τους βαμμένα πράσινα (και αυτό είναι το λιγότερο, υπάρχουν και πολύ σοβαρότερα περιστατικά όπως ναρκομανής κτλ) και δεν νοιαζόμαστε. Ο άλλος περνάει απλά ΑΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΣ! Και για να μην κρυβόμαστε δεν περνάει ακριβώς απαρατήρητος, μια χαρά τον παρατηρούμε, αλλά δεν "ξεβολεβόμαστε" για να ασχοληθούμε μαζί του. Έστω και έναν λόγο να πούμε, σαν αυτό των γιαγιάδων. Που ο λόγος αυτός περιείχε μέσα του ανθρωπιά. Εμείς, ζώντας σε αυτό το αστικό περιβάλλον γίναμε μάλλον απάνθρωποι, νομίζοντας τον διπλανό σαν ξένο. Σαν άνθρωπο που δεν με νοιάζει η δικιά του πρόοδος, η δικιά του ανάσταση, παρά μόνο η δικιά μου. Και ιδού η τραγικότητα του σημερινού ανθρώπου. Νομίζει ότι μπορεί να γίνει ευτυχισμένος μόνος του, ενώ ξέχασε ότι η ευτυχία του περνάει μέσα από την καρδιά του διπλανού του.

Μου έλεγε η μάνα μου ότι στη γειτονιά της το '70, μεγάλωσαν όλα τα παιδιά της γειτονιάς μαζί, στους δρόμους. Πολλές φορές δεν χτυπούσαν κουδούνια ο κόσμος αλλά έμπαιναν στο "ξένο" σπίτι έτσι. "Καλησπέρα" έλεγε ο γείτονας. "Κάτσε" του έλεγε ο άλλος. Έτσι, χωρίς 100 τηλέφωνα (ξέρεις θα έρθω σε 10', θα έρθω σε 5'). Τα σπίτια δεν ήταν και τόσο "ξένα" τότε ούτε και οι άνθρωποι ήταν τόσο ξένοι.

Θα δικαιολογούσε βέβαια κανείς, ότι ζώντας σε ένα τόσο μεγάλο αστικό περιβάλλον δεν είναι δυνατόν να ασχολείσαι με τους πάντες ή να μιλάς στους πάντες. Το σημαντικό είναι ότι έφυγε αυτή η διάθεση της επι-κοινωνίας από τους ανθρώπους. Τα αποτελέσματα αυτής της αλλοτρίωσης νομίζω δεν χρειάζεται να αναφερθούν. Θα πω μόνο μερικές λέξεις. ΜΟΝΑΞΙΑ-ΚΑΤΑΘΛΙΨΗ-ΔΥΣΤΥΧΙΑ. 'Όπως είπε και ο πνευματικός μου, "εμείς δεν φοβόμαστε, ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΕΧΟΥΜΕ Ο ΕΝΑΣ ΤΟΝ ΑΛΛΟ!"

(Πηγή: dialogoi.enet.gr)